

Arrest

nr. 267 239 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 11 juli 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 25 februari 2021.

1.3. Op 7 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, R.(...) R.(...) G.(...) Y.(...) verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent katholiek. U werd geboren op (...) 1985 in San Salvador. U woonde bij uw grootmoeder in de coloni Bonanza in de gemeente Ayutuxtepeque. U studeerde af aan het middelbaar en ging studeren aan de universiteit in 2005. U maakte uw studies niet af en begon midden 2007 te werken. U werkte in een winkel, als publiciteitsmedewerker en als hostess op een buslijn doorheen Centraal Amerika. Op 19 juni 2017 begon u voor een bank, BAC, te werken. Sinds 22 november 2017 heeft u een relatie met C.(...) H.(...) M.(...) G.(...) (O.V. xxx en C.G. xxx). Sinds 30 oktober 2018 woonden jullie samen in de Colonia Senqa mil, gebouw xx, appartement xx waar u al sinds 2012 woonde. U heeft twee dochters A.(...) G.(...) I.(...), die bij uw moeder in El Salvador verblijft, en K.(...) Av.(...) R.(...), die met u meekwam naar België.

Uw problemen beginnen in november 2018. Uw partner M.(...) kwam bij u inwonen in oktober 2018. M.(...) droeg een uniform voor haar werk bij de bank en rond die tijd diende u ook een uniform te beginnen dragen. In november 2018 kwamen bendeleden van de ‘barrio 18’ naar uw woning. Ze eisten dat jullie ‘renta’ zouden betalen omdat ze ervanuit gingen dat jullie goed verdienden bij de bank. Elke 15 dagen zouden jullie 100 dollar moeten betalen. Ze zouden deze ‘renta’ de 15de en de 30ste van elke maand komen ophalen. Ze zeiden dat jullie geen betaaldatum mochten overslaan en stipt dienden te betalen. Eind november 2018 kwamen ze een eerste keer het geld halen. Jullie betaalden hen zowel in november als in december 2018. In januari 2019 echter startte het schooljaar en had u veel kosten voor uw dochters. Hierdoor was er geen geld meer over voor de ‘renta’. De 15de januari 2019 kwamen bendeleden de ‘renta’ halen maar zei u dat u niet kon betalen. Ze werden boos en begonnen te schelden, ze dreigden ermee u te vermoorden en uw kinderen te laten verdwijnen en gingen weg. Eind januari 2019 kon u weerom niet betalen. Ze bedreigden u opnieuw. U zei hen dat u de 15de februari 2019 alles zou betalen. De bendeleden zeiden dat het uw laatste kans was. Nadien ging M.(...) een lening aan om de achterstallige quota te kunnen betalen. Deze quota kwam de bende uiteindelijk pas 18 of 26 februari 2019 ophalen. U besprak met M.(...) dat de situatie niet zo kon blijven duren en jullie zochten naar oplossingen. Jullie kwamen op de website van Fedasil terecht en zagen dat er asiel werd aangeboden aan mensen uit o.a. El Salvador. Jullie zochten hoeveel tickets zouden kosten en ontdekten dat het goedkoper was om tijdens de zomer via Spanje naar België te reizen. Jullie vonden een agentschap die pakketreizen aanbood en kochten tickets op 26 maart 2019 om op 4 juli 2019 te vliegen. U ging een lening aan om de tickets te kunnen kopen. De volgende maanden bleven jullie ook de ‘renta’ betalen dus ondernamen de bendeleden niks. In mei 2019 echter vond een incident plaats op uw appartement. Elke ochtend deed u het raam in de keuken open en ging u vervolgens douchen. Toen u aan het douchen was hoorde u iets op de grond vallen. U vroeg uw dochters wat ze laten vallen hadden maar er kwam geen antwoord. Toen u ging kijken zag u een grote vlam in de keuken. U riep uw dochters dat ze moesten opstaan omdat er brand was en vervolgens ging u de deur openen. U dochters reageerden niet dus ging u ze halen. Ondertussen was de brand al tot aan de living gekomen. U haalde Av.(...) naar buiten en M.(...) bracht jullie documenten en geld in veiligheid. Ondertussen kwamen de burens helpen met blussen tot de brandweer er was. Twee dagen later werd u benaderd door bendeleden met de vraag of u uw lesje geleerd had. Hierdoor wisten jullie dat zij achter deze brand zaten. U betaalde verder de ‘renta’ maar op 30 juni 2019 verzaakte u te betalen omdat jullie op 4 juli naar Europa zouden reizen. Het bendelid vroeg of u uw lesje nog niet geleerd had. U zei van wel maar dat u veel onkosten had gehad waardoor u niet kon betalen en begon te wenen. Hij zei dat hij de 15de juli terug zou komen om het geld. Jullie verlieten het huis niet meer tot aan jullie vertrek. Uw moeder kwam de dag voor jullie vertrek de koffers halen en daarna vertrokken jullie. Jullie verlieten El Salvador op 4 juli 2019 en vlogen naar Spanje. Jullie bleven 5 dagen in Spanje. Van Spanje namen jullie de bus naar België. Op 16 juli 2019 diende u samen met uw partner een verzoek om internationale bescherming in België in.

U vreest gedood te worden door leden van de bende ‘barrio 18’ bij een terugkeer naar El Salvador omdat u het afpersingsgeld niet meer betaalde. Daarnaast vreest u ook problemen omwille van uw relatie met M.(...) en uw biseksuele geaardheid.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de vliegtuigtickets van u en uw dochter K.(...), de bustickets van uw en uw dochter K.(...), een document over uw werk, het paspoort van uw dochter K.(...) en het huurcontract van

het appartement in El Salvador waar u woonde. U legde ook een USB-stick neer met daarop beelden van tijdens de brand in uw huis en een lijstje met linken naar krantenartikels omtrent de algemene situatie in El Salvador.

Op 13 juni 2021 worden er opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgd aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit El Salvador weinig overtuigend zijn.

U verklaart op het CGVS vervolging te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie, u verklaart immers biseksueel te zijn. Het CGVS trekt uw seksuele oriëntatie niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieële vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap. Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke

vervolgning in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen (zie verder).

In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuelen personen niet gemakkelijk is in El Salvador en dat er zich problemen kunnen voordoen. Het CGVS is er zich tevens van bewust dat er discriminatie kan zijn. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen. De daden waaraan u vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw land.

Hoewel u verklaart dat personen van de LGBTI gemeenschap in El Salvador het risico lopen door hun familie aan de kant gezet te worden of hun werk te verliezen (CGVS, p. 23) dient te worden opgemerkt dat u zelf nooit dergelijke zaken heeft ervaren. U bent een 36-jarige vrouw die gestudeerd heeft (CGVS, p. 8, 9) en zonder al te veel problemen heeft kunnen werken in verschillende sectoren (CGVS, p. 9, 10). U slaagde erin een zelfstandig leven op te bouwen als ongehuwde moeder van twee dochters. Daarnaast verklaart u zelf nooit eerder enig probleem ondervonden te hebben omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 18). Zelf kende u geen problemen of ondervond u geen vormen van discriminatie (CGVS, p. 23). U stelt wel dat u door uw biseksualiteit steeds moet opletten wat u doet. Hoewel u niet aan mensen vertelde dat u biseksueel was, blijkt uit uw verklaringen dat u toch een relatief normaal leven kon leiden in El Salvador. U ging bijvoorbeeld met uw partner M.(...) soms iets uit drinken (CGVS, p. 17, 20), naar de cinema (CGVS, p. 20), of naar discotheken, al dan niet in gaybars (CGVS, p. 17, 19, 21, 23) waar jullie openlijk konden samen zijn (CGVS, p. 25), u ging ook naar hotels en ontmoetingsplaatsen (CGVS, p. 17, 20), kortom u vertoonde zich dus regelmatig in het openbaar. U had veel 'gay' vrienden (CGVS, p. 19, 21) en bracht zelf 'gay' vrienden mee naar huis (CGVS, p. 24), zonder dat dit voor problemen zorgde. Hieruit kan worden afgeleid dat u kon deelnemen aan het gewone openbare leven in El Salvador.

Waar u stelt dat niemand van uw familie, collega's, burens of andere personen op de hoogte waren van het feit dat u als koppel samenwoonde met uw vriendin M.(...) kan u echter niet gevolgd worden. M.(...) kwam in oktober 2018 bij u inwonen en u deelde uw slaapkamer en bed met haar (CGVS, p. 22). U verklaart dat u de buitenwereld vertelde dat u een kamer aan haar verhuurde en dat dit ook werd aangenomen (CGVS, p. 22, 24; CGVS M.(...), p. 16, 17). Echter woonden ook uw twee jonge dochters bij u in. Volgens u praten uw dochters niet over zulke persoonlijke zaken met anderen en hoefde u hen zelfs niet te zeggen dat ze aan niemand mochten vertellen dat jullie in hetzelfde bed sliepen (CGVS, p. 24). U legde uw dochters uit dat u met M.(...) in een bed sliep zoals zij ook in een bed sliepen, en dat volstond. Dit is echter weinig aannemelijk. Jonge kinderen hebben immers de neiging om onbewust zaken te vertellen aan derden, dat u er dan zomaar vanuit gaat dat uw dochters nergens, en al zeker niet bij hun grootmoeder, zouden vertellen dat u in hetzelfde bed slaapt als M.(...) kan dan ook niet worden aangenomen. Daarnaast gingen jullie altijd samen naar het werk en deden jullie alles samen, aldus zagen veel mensen jullie ook vaak samen, wat toch eerder op een nauwe band wijst. Verder haalt u zelf aan dat een overbuurvrouw van u een vriendin is van uw moeder (CGVS, p. 24). Deze overbuurvrouw vertelde ook aan uw moeder wat ze over de situatie dacht, namelijk dat er veel vrouwen bij u langskwamen en deze tot de LGBTI-gemeenschap behoorden (CGVS, p. 24). Dit doet vermoeden dat er wel degelijk mensen uit uw omgeving op de hoogte waren van de aard van uw relatie met M.(...), en van uw biseksuele geaardheid, ook al verklaart u het tegendeel.

Uit bovenstaande blijkt dat u uw seksuele geaardheid in El Salvador niet volledig verborgen hield en in een zekere mate openlijk beleefde. Ook het enkele feit dat u zich discreet opstelde en rekening hield met familiale en sociale gevoeligheden in El Salvador, is niet zwaarwichtig genoeg om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen spreken. Uit het geheel van wat voorafgaat, besluit het CGVS dat u uw seksualiteit in El Salvador met een zekere mate van vrijheid kon beleven. Daarnaast benadrukt het Commissariaat-generaal eveneens dat u in de loop der jaren verschillende seksuele relaties en contacten hebt gehad, met mannen en vrouwen (CGVS, p. 20, 25). Hieruit blijkt dat u wel degelijk een leven kon uitbouwen als biseksueel persoon.

Wanneer u wordt gevraagd wat er zou gebeuren mochten er (meerdere) personen op de hoogte raken van uw biseksuele geaardheid zegt u dat u vreest dat uw ouders het niet leuk zullen vinden (CGVS, p. 19, 23). Uw moeder zegt immers vaak dat 'gay' mensen ongeluk brengen en zou u mogelijk slaan (CGVS, p. 23, 24), en uw vader zou zeggen dat hij u niet goed opgevoed heeft maar wel met u blijven praten (CGVS, p. 24). Aan uw zus T.(...) vertelde u over uw 'gay'vrienden en ze stond hier niet bijster positief tegenover, maar ze blijft wel contact met u hebben (CGVS, p. 25). Echter volstaat dit niet om te besluiten dat u zou verstoten worden door uw familie of dat ze niks meer met u te maken zouden willen hebben. Mochten ze op uw werk bij de bank te weten komen dat u niet alleen op mannen maar ook op

vrouwen valt, denkt u dat men zou beginnen roddelen (CGVS, p. 25). Hoewel het CGVS aanneemt dat dit niet aangenaam is, is dit niet van die aard dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw werk en El Salvador. Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet in El Salvador zou kunnen wonen mocht het algemeen geweten zijn dat u biseksueel bent vreest u voornamelijk de blikken van de mensen, waarbij u zich niet op uw gemak zou voelen (CGVS, p. 25) en waardoor u zich zou verbergen omdat mensen er niet open minded zijn (CGVS, p. 26). U vreest dat ze u zouden nastaren mocht u hand in hand op straat lopen (CGVS, p. 25). Hoewel laakbaar en verwerpelijk, zijn dit geen feiten die als voldoende ernstig en zwaarwichtig bevonden worden dat ze gelijkgesteld kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw seksuele oriëntatie niet de reden was voor uw vertrek uit El Salvador (zie infra.). U verliet El Salvador omwille van problemen met een bende die jullie afperste. Deze vaststelling wordt verder ondersteund door het feit dat u bij aankomst in België en op de Dienst Vreemdelingenzaken deze vrees als biseksueel persoon niet aanhaalt als motief voor uw verzoek om internationale bescherming (zie verklaring DVZ, CGVS, p. 3). U stelt bij confrontatie door het CGVS dat u dacht dat dit vanzelfsprekend zou aangenomen worden omdat u samen met uw vriendin M.(...) een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 31). U kan hier echter niet worden gevolgd. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan worden verwacht dat deze persoon zelf alle redenen aanhaalt waarop deze zijn vrees voor vervolging of ernstige schade baseert. Het komt u toe uw individuele omstandigheden en uw vrees aannemelijk te maken. Het is niet aan de asielinstanties om veronderstellingen te doen m.b.t. iemand zijn vrees. Bovendien verwees u, toen er u op het CGVS gevraagd werd wat u juist vreesde zonder al uw volledige asielaas uit te doeken te doen, ook niet naar uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 14), noch verwees u op het einde van het persoonlijk onderhoud, toen u nogmaals werd gevraagd wat u vreesde bij een terugkeer naar uw seksuele oriëntatie als motief voor een gegronde vrees (CGVS, p. 31). Dit getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde omwille van uw seksuele oriëntatie.

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd omwille van uw seksuele oriëntatie in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal, dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele oriëntatie in El Salvador persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

In hoofdorde haalde u problemen aan met een bende die jullie afperste. Er dient te worden opgemerkt dat deze vrees blijkbaar losstaat van het feit dat u tot de LGBTI-gemeenschap behoort. U verklaart immers te worden afgeperst door de bende van barrio 18 omdat ze te weten kwamen dat u werkzaam was voor een bank en ze van mening waren dat u daarom over veel geld beschikte (CGVS, p. 14). U vreest dat ze u zullen doden omdat u niet meer betaalde. U heeft echter evenmin aangetoond dat u omwille van deze problemen niet kan terugkeren naar El Salvador.

Zo dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen

wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U stelt voor november 2018 nooit eerder problemen gekend te hebben met bendeleden (CGVS, p. 30), nochtans was u al van juni 2017 werkzaam bij de bank (CGVS, p. 9) en woonde u sinds 2012 in uw appartement (CGVS, p. 6). U verklaart dat u pas problemen kreeg toen M.(...) bij u in kwam wonen in oktober 2018 (CGVS, p. 15), en dat zij een uniform van de bank droeg (CGVS, p. 15). U had dit tot dan niet moeten doen maar door een verandering in het beleid van de bank diende u vanaf dan ook een uniform te dragen (CGVS, p. 15). Doordat de bende u thuis in uw uniform had gezien kwamen ze op de hoogte van jullie werk en vermoedden ze dat u veel geld verdiende.

U stelde dat ze vanaf uw eerste ontmoeting in november 2018 dreigende taal uiten (CGVS, p. 15) en altijd gewapend kwamen (CGVS M.(...), p. 20). De bendeleden dreigden ermee dat als u niet zou betalen ze u zouden vermoorden of uw dochters zouden laten verdwijnen (CGVS, p. 26). Het is dan ook opmerkelijk dat u het na twee maanden al aandurfde niet te betalen, gezien u eerder uit schrik voor hun reactie zelf niet durfde te onderhandelen over de hoogte van de te betalen som (CGVS, p. 26). Het is dan ook opmerkelijk dat wanneer u niet betaalt in januari, amper 2 maanden na aanvang van hun bedreigingen, de bendeleden niks tegen u ondernemen, behalve dat ze u uitscholden nogmaals een bedreiging uitten dat u niet met hen moest spelen en dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 15, 27; CGVS M.(...), p. 13, 14). Wanneer u ook de volgende betalingsdatum mist gebeurt er nog steeds niks ernstigs (CGVS, p. 15, 27), ze klopten slechts op de muur. De bendeleden zouden ook hun bedreigingen herhalen (CGVS, p. 15, 27). Deze eerder passieve houding van de bendeleden is uiterst opmerkelijk. Uit informatie blijkt immers over de modus operandi van bendeleden in El Salvador, dat zij over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, zeker indien zij worden genegeerd in hun eisen. Dat ze zich, gezien hun reputatie, laten beïnvloeden door wat tranen en gesmeek om u even met rust te laten is weinig aannemelijk (CGVS, p. 27, CGVS M.(...), p. 20). Dat een bendelid 'renta' van u zou eisen, waarop u hem simpelweg zegt dat u niet kan betalen, hem met lege handen wegstuurt en hij ook effectief zonder meer weg gaat, is, gezien de context van het bendegeweld in El Salvador, compleet ongeloofwaardig. Nog minder aannemelijk is dat dit zonder enig verschil twee keer op rij zou zijn gebeurd. Aangezien u tweemaal niet betaalde is het dan ook opvallend dat ze op hun eigen opgelegde deadline van 15 februari (ze hadden u immers in het begin verteld op de 15de en de 30ste van de maand bij u langs te komen (CGVS, p. 26, CGVS M.(...), p. 13, 21)) niet komen opdagen om de 'renta' op te eisen, en pas twee dagen later, de 17de februari of zelfs pas de 26ste februari aan uw deur staan (CGVS, p. 28). Of zoals M.(...) aangeeft slechts drie dagen later, op 18 februari 2019 (CGVS M.(...), p. 13). De periode nadien gaat u verder met betalen en betaalde u uw openstaande schuld (CGVS, p. 27, CGVS M.(...), p. 21). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat de bendeleden, die eerder een zeer passieve houding aannamen, u op het moment dat u netjes en regelmatig uw 'renta' betaalde plots zouden willen intimideren en aanvallen door uw appartement in brand te steken (CGVS, p. 27). Hiermee liepen ze immers ook het risico dat u niet langer in staat zou zijn te betalen. Twee dagen na de vermeende brandstichting zouden ze u opnieuw bedreigd hebben door te komen vragen of jullie jullie lesje geleerd hadden, een incident wat u echter niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 3).

In het licht van bovenstaande is het nog merkwaardiger dat ze u vervolgens, wanneer u voor de derde keer niet betaalt, niet benaderen en met rust laten. Opnieuw kan u hen met uw tranen overtuigen de betaling uit te stellen, zo stelt u (CGVS, p. 29; CGVS M.(...), p. 13). Het is echter weinig geloofwaardig dat ze slechts boos geworden zijn maar zijn niet tot actie zijn overgegaan, ondanks al hun eerdere ernstige dreigementen. U stelt alleen dat u de daaropvolgende dagen het huis niet meer verliet. Echter wisten ze u wonen en kan men aannemen dat ze overgaan tot verdere actie indien u werkelijk bedreigd werd door bendeleden van de barrio 18. Uit objectieve landeninformatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat afpersing de hoofdbron is van inkomsten bij bendes. Het verkeren in de onmogelijkheid om te betalen of de weigering van betaling wordt door de bendeleden beschouwd als een daad van verzet. Diegenen die weigeren te betalen worden vaak vermoord. Diegenen die worden gedwongen om te betalen worden voortdurend lastig gevallen. Bovendien kan u niet zeggen of ze u na uw vertrek nog komen zoeken zijn (CGVS, p. 29, CGVS M.(...), p. 22). U liet uw sleutels achter bij uw moeder en bent vertrokken en ze wisten volgens u niet waar uw moeder woonde.

Verder is het merkwaardig dat uw familie niet op de hoogte is van de problemen die u heeft met de bendeleden (CGVS, p. 29). U zou uw moeder niks gezegd hebben omdat u haar nooit iets vertelde en u denkt dat het haar niet zal interesseren (CGVS, p. 29, 30). Uw vader vertelde u niks opdat hij zich geen zorgen zou maken (CGVS, p. 29). Naast het feit dat dit opmerkelijk is kan u hier ook niet worden gevolgd. Uw moeder is u immers komen helpen zodat u het land kon verlaten. Ze kwam een dag voor uw vertrek uw koffers ophalen en nam uw dochter mee om voor haar te zorgen (CGVS, p. 16, CGVS M.(...), p. 14). U zou ook nadrukkelijk aan uw moeder gezegd hebben dat uw dochter niet buiten mocht

komen en niet naar school mocht gaan (CGVS, p. 16). Dat uw moeder dan niet op de hoogte zou zijn van uw problemen of zich geen vragen hierover zou stellen mag verbazen, te meer zij als uw familielid ook een risico zou kunnen lopen op problemen met de bende. Ook uw vriendin M.(...) zou niemand van haar familie op de hoogte gebracht hebben om hen niet ongerust te maken (CGVS M.(...), p. 23). Evenmin hebben jullie de politie op de hoogte gebracht of een klacht ingediend tegen de bendeleden (CGVS, p. 29, CGVS M.(...), p. 23). Volgens M.(...) is de politie corrupt en werd er op de televisie gezegd dat de bendeleden soms een band hebben met de politie (CGVS M.(...), p. 23). Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat de bescherming door de autoriteiten niet altijd toereikend is kan wel verwacht worden dat u minstens een poging doet om bescherming te zoeken in uw eigen land.

Ook met betrekking tot uw vertrek kunnen er enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan worden. Zo verklaarde M.(...) dat jullie vanaf het eerste moment dat u benaderd werd door de bendeleden (CGVS M.(...), p. 13), begin november 2018, eraan dachten om het land te verlaten. Echter zouden jullie pas 8 maanden later effectief vertrekken, op 4 juli 2019. Hoewel jullie er vanaf het begin al aan dachten, beginnen jullie pas in maart 2019 te onderzoeken wat jullie mogelijkheden zijn om naar het buitenland te vertrekken. Jullie doen opzoeken op het internet en komen zo te weten dat men in België internationale bescherming kan krijgen. Jullie zoeken verder en vinden een reisagentschap dat een voordelig pakket aanbiedt. Jullie boeken een reis in maart om dan pas in juli, 4 maanden later, te vliegen. Echter, indien u daadwerkelijk in nood verkeerde en vreesde dat uw leven in gevaar was kan men aannemen dat jullie sneller zouden (proberen te) vertrekken. Dat dergelijke reis duur is en het goedkoper is om in de zomer te reizen kan niet als verschoning gezien worden (CGVS, p. 30; CGVS M.(...), p. 13, 22). Van iemand die internationale bescherming inroept kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij de nodige maatregelen neemt om zichzelf te beschermen tegen haar vermeende vervolgers, dan wel dat zij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS, p. 30). U kwam via legale weg naar Europa. U vloog van El Salvador naar Spanje waar u vervolgens 5 dagen heeft gebleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 30). U gevraagd waarom u naliet in Spanje internationale bescherming te vragen stelt u dat Spanje populair is onder El Salvadoranen en België niet (CGVS, p. 30, CGVS M.(...), p. 24). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde, in casu Spanje, en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van

terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u niet naar El Salvador kan terugkeren. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen uw identiteit aan en deze wordt hier niet in vraag gesteld. Verder voegen ze niks toe aan uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw dochter K.(...). Het document van uw werk ondersteunt uw verklaring dat u bij de bank BAC heeft gewerkt. Het huurcontract voegt verder

niks toe aan uw asielmotieven. De vliegtuigtickets en de bustickets vormen een bewijs voor uw reisweg maar tonen geenszins aan dat u bij een terugkeer naar El Salvador problemen zou ondervinden. De krantenartikels die op uw USB stick staat gaan niet over u (CGVS, p. 17) en kunnen bijgevolg geen bewijs vormen voor uw persoonlijke problemen. Evenmin kunnen de beelden van uw bewakingscamera van tijdens de brand in uw appartement aantonen dat u daadwerkelijk problemen heeft met een bende. Op deze beelden is te zien hoe u heen en weer loopt naar de (voor)deur. Echter valt uit deze beelden niet af te leiden wie er achter de brand zit, hoe deze is ontstaan en zelfs of er effectief brand is in uw appartement. Bovendien hebben privé-beelden slechts een relatieve bewijswaarde daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De opmerkingen op het de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen voornamelijk opmerkingen met betrekking tot de schrijfwijze van namen, ze raken niet aan de kern van het relaas. Bijgevolg hebben ze ook geen invloed op bovenstaande vaststellingen. De post-factum aanpassing van de datum waarop u eerder al eens naar Spanje reisde doet verder niet ter zake.

Tot slot dient te worden vermeld dat het CGVS in hoofde van uw partner M.(...) G.(...) C.(...) H.(...) (OV n° xxx), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens is overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de status subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Daarnaast duidt verzoekster evenmin aan welk onderdeel van deze bepaling zij geschonden acht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel verzoeksters seksuele oriëntatie niet in twijfel wordt getrokken, kan op basis van de beschikbare informatie niet *a priori* worden aangenomen dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, verzoekster dient haar vrees *in concreto* aan te tonen waar zij evenwel niet in slaagt:

(1) hoewel verzoekster verklaart dat personen van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico lopen door hun familie aan de kant gezet te worden of hun werk te verliezen, moet worden opgemerkt dat verzoekster zelf nooit dergelijke zaken heeft ervaren, dat zij heeft gestudeerd, zonder al te veel problemen heeft kunnen werken in verschillende sectoren en zij erin geslaagd is om een zelfstandig leven op te bouwen als ongehuwde moeder van twee dochters;

(2) verzoekster zelf verklaart nooit eerder enig probleem of discriminatie te hebben ondervonden omwille van haar seksuele geaardheid, hoewel verzoekster aangeeft dat zij aan mensen niet vertelde dat zij biseksueel was, blijkt uit haar verklaringen dat zij zich regelmatig in het openbaar vertoonde met haar vriendin M., dat zij veel ‘gay’ vrienden had en zelf ‘gay’ vrienden mee naar huis bracht zonder dat dit voor problemen zorgde, hieruit kan dus worden afgeleid dat zij kon deelnemen aan het gewone openbare leven in El Salvador;

(3) verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat niemand van haar familie, collega's, burens of andere personen op de hoogte waren van het feit dat zij als koppel samenwoonde met haar vriendin M.: verzoekster woonde samen met haar twee minderjarige dochters en het is niet geloofwaardig dat zij ervan uitging dat haar dochters nergens, en al zeker niet bij hun grootmoeder, zouden vertellen dat verzoekster in hetzelfde bed slaapt als M.; verzoekster en M. gingen bovendien altijd samen naar het werk en deden alles samen, waarbij veel mensen hen dan ook vaak samen zagen, wat toch eerder wijst op een nauwe band; verzoeksters overbuurvrouw was een vriendin van haar moeder en zij vertelde aan verzoeksters moeder wat zij over de situatie dacht, namelijk dat er veel vrouwen bij verzoekster langskwamen die tot de LGBTI-gemeenschap behoorden; dit alles doet wel degelijk vermoeden dat mensen uit verzoeksters omgeving op de hoogte waren van de aard van haar relatie met M. en van haar biseksuele geaardheid;

(4) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar seksuele geaardheid in El Salvador niet volledig verborgen hield en in een zekere mate openlijk beleefde, doorheen de jaren heeft zij verschillende seksuele relaties en contacten gehad met mannen en vrouwen en bijgevolg kon zij wel degelijk een leven uitbouwen als biseksueel persoon, het enkele feit dat verzoekster zich discreet opstelde en rekening hield met familiale en sociale gevoeligheden in El Salvador is onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te kunnen spreken;

(5) verzoeksters antwoorden op de vraag wat er zou gebeuren mochten er (meerdere) personen op de hoogte geraken van haar biseksuele geaardheid zijn op zich niet voldoende ernstig en zwaarwichtig om te worden gelijkgesteld met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hoewel deze feiten laakbaar en verwerpelijk zijn: haar ouders zullen het niet leuk vinden, op haar werk zouden ze beginnen roddelen

en zij vreest de blikken van de mensen waarbij ze zich niet op haar gemak zou voelen en waardoor ze zich zou verbergen omdat mensen er niet *open minded* zijn;

(6) verzoeksters seksuele oriëntatie was niet de reden voor haar vertrek uit El Salvador aangezien zij verklaart het land te hebben verlaten omwille van problemen met een bende die haar en haar partner afperste, zij op de Dienst Vreemdelingenzaken deze vrees als biseksueel persoon niet aanhaalde als motief voor haar verzoek om internationale bescherming en zij ook niet naar haar seksuele oriëntatie verwees wanneer haar op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd wat zij juist vreesde zonder reeds haar volledig asielaas uit de doeken te doen, noch vermeldde ze dit aan het einde van het persoonlijk onderhoud toen haar nogmaals werd gevraagd wat zij vreesde bij terugkeer naar haar land van herkomst;

(ii) wat betreft de aangehaalde problemen met de leden van de bende 18 die verzoekster zouden hebben afgeperst omdat ze te weten kwamen dat zij werkte voor een bank en ze van mening waren dat zij daarom over veel geld beschikte moet het volgende worden opgemerkt:

(1) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(2) het is opmerkelijk dat verzoekster het na twee maanden al aandurfde om niet te betalen, gelet op haar verklaringen dat de bendeleden vanaf de eerste ontmoeting in november 2018 dreigende taal uitten en ze dreigden verzoekster te vermoorden of haar dochters te laten verdwijnen als zij niet zou betalen en zij uit schrik voor hun reactie zelfs niet durfde te onderhandelen over de hoogte van de te betalen som;

(3) het is eveneens opmerkelijk dat de bendeleden niets tegen haar ondernamen toen zij amper twee maanden na de aanvang van hun bedreigingen niet betaalde en zij ook na de volgende gemiste betalingsdatum niets ondernamen, net als het feit dat de bendeleden hun eigen, volgende opgelegde deadline zelf misten;

(4) deze passieve houding van de bendeleden uiterst opmerkelijk is nu uit de beschikbare informatie blijkt dat de *modus operandi* van bendeleden in El Salvador over het algemeen getuigt van een meer doortastende en agressieve manier van aanpak en zeker indien zij worden genegeerd in hun eisen;

(5) het is uiterst merkwaardig dat de bendeleden, die eerder een zeer passieve houding aannamen, op het ogenblik dat verzoekster netjes en regelmatig haar *renta* betaalde, haar plots zouden hebben willen intimideren en aanvallen door haar appartement in brand te steken, in dit verband moet worden opgemerkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de bedreiging die twee dagen na de brandstichting zou zijn geuit;

(6) het valt op dat de bendeleden, wanneer verzoekster voor een derde keer niet betaalt, haar niet benaderen en met rust laten en dat zij het huis niet meer verliet, kan niet overtuigen nu uit haar verklaringen blijkt dat de bendeleden wisten waar zij woonde en er kan worden aangenomen dat ze over zouden gaan tot verdere actie zo zij daadwerkelijk is bedreigd;

(7) verzoekster kan niet aangeven of de bendeleden haar na haar vertrek nog zijn komen zoeken;

(8) het is merkwaardig dat verzoekster haar familie niet op de hoogte heeft gebracht van de problemen die zij met de bendeleden heeft, haar verklaringen in dit verband kunnen niet overtuigen en er kan wel degelijk van haar worden verwacht dat zij minstens een poging doet om bescherming te zoeken in eigen land, hoewel uit de objectieve informatie blijkt dat de bescherming door de autoriteiten niet altijd toereikend is;

(9) wat betreft verzoeksters vertrek moet worden opgemerkt dat – hoewel M. verklaart dat zij al vanaf november 2018 eraan dachten om het land te verlaten - verzoekster en M. slechts in maart 2019 onderzochten wat hun mogelijkheden waren om het land te verlaten en zij pas in juli effectief het land verlieten, het enkele gegeven dat de reizen dan goedkoper zijn, kan hun handelen niet verschonen;

(10) verzoekster heeft geen asiel gevraagd in de Europese landen waarlangs zij reisde naar België;

(iii) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(iv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te

worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming thans steunt op drie elementen: a) bendegerelateerde problemen, b) haar seksuele geaardheid en c) de risico's bij terugkeer. Deze elementen zullen hieronder achtereenvolgens worden behandeld.

2.3.4.4. Bendegerelateerde problemen

2.3.4.4.1. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador is ontvlucht omwille van bedreigingen vanwege de bende 'barrio 18' (hierna: bende 18) die afpersingsgeld ('*renta*') van haar eisten nadat zij haar in een uniform van de bank – hetgeen zij pas moest dragen vanaf november 2018 – hadden gezien en meenden dat zij veel geld moest verdienen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14-16 en 26-30). Verzoekster vreest bij terugkeer gedood te worden door leden van de bende 18 omdat zij het afpersingsgeld niet meer betaalde.

2.3.4.4.2. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.4.4.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt op goede gronden op als volgt: *“U stelde dat ze vanaf uw eerste ontmoeting in november 2018 dreigende taal uiten (CGVS, p. 15) en altijd gewapend kwamen (CGVS M.(...), p. 20). De bendeleden dreigden ermee dat als u niet zou betalen ze u zouden vermoorden of uw dochters zouden laten verdwijnen (CGVS, p. 26). Het is dan ook opmerkelijk dat u het na twee maanden al aandurfde niet te betalen, gezien u eerder uit schrik voor hun reactie zelf niet durfde te onderhandelen over de hoogte van de te betalen som (CGVS, p. 26). Het is dan ook opmerkelijk dat wanneer u niet betaalt in januari, amper 2 maanden na aanvang van hun bedreigingen, de bendeleden niks tegen u ondernemen, behalve dat ze u uitscholden nogmaals een bedreiging uitten dat u niet met hen moest spelen en dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 15, 27; CGVS M.(...), p. 13, 14). Wanneer u ook de volgende betalingsdatum mist gebeurt er nog steeds niks ernstigs (CGVS, p. 15, 27), ze klopten slechts op de muur. De bendeleden zouden ook hun bedreigingen herhalen (CGVS, p. 15, 27). Deze eerder passieve houding van de bendeleden is uiterst opmerkelijk. Uit informatie blijkt immers over de modus operandi van bendeleden in El Salvador, dat zij over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, zeker indien zij worden genegeerd in hun eisen. Dat ze zich, gezien hun reputatie, laten beïnvloeden door wat tranen en gesmeek om u even met rust te laten is weinig aannemelijk (CGVS, p. 27, CGVS M.(...), p. 20). Dat een bendelid ‘renta’ van u zou eisen, waarop u hem simpelweg zegt dat u niet kan betalen, hem met lege handen wegstuurt en hij ook effectief zonder meer weg gaat, is, gezien de context van het bendegeweld in El Salvador, compleet ongeloofwaardig. Nog minder aannemelijk is dat dit zonder enig verschil twee keer op rij zou zijn gebeurd. Aangezien u tweemaal niet betaalde is het dan ook opvallend dat ze op hun eigen opgelegde deadline van 15 februari (ze hadden u immers in het begin verteld op de 15de en de*

30ste van de maand bij u langs te komen (CGVS, p. 26, CGVS M.(...), p. 13, 21)) niet komen opdagen om de 'renta' op te eisen, en pas twee dagen later, de 17de februari of zelfs pas de 26ste februari aan uw deur staan (CGVS, p. 28). Of zoals M.(...) aangeeft slechts drie dagen later, op 18 februari 2019 (CGVS M.(...), p. 13). De periode nadien gaat u verder met betalen en betaalde u uw openstaande schuld (CGVS, p. 27, CGVS M.(...), p. 21). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat de bendeleden, die eerder een zeer passieve houding aannamen, u op het moment dat u netjes en regelmatig uw 'renta' betaalde plots zouden willen intimideren en aanvallen door uw appartement in brand te steken (CGVS, p. 27). Hiermee liepen ze immers ook het risico dat u niet langer in staat zou zijn te betalen. Twee dagen na de vermeende brandstichting zouden ze u opnieuw bedreigd hebben door te komen vragen of jullie jullie lesje geleerd hadden, een incident wat u echter niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 3).

In het licht van bovenstaande is het nog merkwaardiger dat ze u vervolgens, wanneer u voor de derde keer niet betaalt, niet benaderen en met rust laten. Opnieuw kan u hen met uw tranen overtuigen de betaling uit te stellen, zo stelt u (CGVS, p. 29; CGVS M.(...), p. 13). Het is echter weinig geloofwaardig dat ze slechts boos geworden zijn maar zijn niet tot actie zijn overgegaan, ondanks al hun eerdere ernstige dreigementen. U stelt alleen dat u de daaropvolgende dagen het huis niet meer verliet. Echter wisten ze u wonen en kan men aannemen dat ze overgaan tot verdere actie indien u werkelijk bedreigd werd door bendeleden van de barrio 18. Uit objectieve landeninformatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat afpersing de hoofdbron is van inkomsten bij bendes. Het verkeren in de onmogelijkheid om te betalen of de weigering van betaling wordt door de bendeleden beschouwd als een daad van verzet. Diegenen die weigeren te betalen worden vaak vermoord. Diegenen die worden gedwongen om te betalen worden voortdurend lastig gevallen. Bovendien kan u niet zeggen of ze u na uw vertrek nog komen zoeken zijn (CGVS, p. 29, CGVS M.(...), p. 22). U liet uw sleutels achter bij uw moeder en bent vertrokken en ze wisten volgens u niet waar uw moeder woonde."

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij simpelweg niet in staat was om de som te betalen omdat ze op dat ogenblik schoolgerief voor haar dochters moest aankopen en het "familiale budget" op was. Zij onderstreept dat ze er niet vrijwillig voor koos om niet te betalen en zo tegen de bende te spreken, maar dat het een noodzaak was. De Raad stelt vast dat uit verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans blijkt dat verzoeksters partner, M., na de tweede gemiste termijn in januari 2019 een lening aanvraag om de opgelegde betalingen te kunnen betalen op 15 februari 2019 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Later zou ook verzoekster een lening hebben kunnen aangaan om de vliegtuigtickets te kunnen bekostigen om het land te verlaten (*ibid.*). Er valt dan ook niet in te zien dat verzoekster en/of haar partner, die volgens hun eigen verklaringen eenvoudig een lening konden verkrijgen omdat zij voor de bank werkten en er geen bewijs diende te worden voorgelegd voor de reden waarvoor de lening werd aangevraagd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 27), dit niet eerder deden zodat zij geen betalingstermijn zouden hebben gemist alvorens zij de nodige voorzorgsmaatregelen konden treffen. In de door verzoekster en haar partner M. geschetste context, waarbij de bendeleden vanaf het eerste ogenblik in november 2018 zeer dreigende taal spraken en zowel haarzelf als haar dochters bedreigden bij een eventueel nalaten om te betalen en zij telkens gewapend kwamen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15 en 26 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS M., p. 20), is het immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekster meteen zou overwegen om een dergelijke lening – zij het als tijdelijke overbrugging – aan te gaan om zo zich ervan te verzekeren dat de bendeleden hun bedreigingen niet in werkelijkheid zouden omzetten. Bovendien brengt verzoekster met dit betoog in het verzoekschrift geen enkel argument bij om de vaststellingen te weerleggen waar in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen dat het niet aannemelijk is dat de bendeleden tot twee maal toe zouden zijn vertrokken met lege handen, zij vervolgens hun eigen betalingstermijn zouden laten voorbijgaan om dan, op het ogenblik dat verzoekster wel correcte betalingen deed, haar aan te vallen door een brand te stichten in haar appartement en hierop vervolgens opnieuw geen actie te ondernemen wanneer verzoekster voor een derde maal niet betaalt.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen juridische bronnen citeert waar hij beweert dat de bendes in het algemeen agressiever te werk gaan. Zij hekelt dat de commissaris-generaal van een "volledig gebrek aan inrekeningname van de culturele context van het dossier" getuigt en benadrukt nog dat het logisch is dat zij geen verklaring kan bieden voor de handelingen van haar belagers. Meer nog, verzoekster stelt dat het buitensporig is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat hij de handelingen van zijn belager verklaart. Verzoekster oppert in dit verband nog dat het profiel dat de commissaris-generaal

heeft geconstrueerd in verband met de bendes niet meer waard is dan wat zij kon geven en er bijgevolg verder gebouwd moet worden op haar verklaringen met ondersteuning van objectieve bronnen die het onverwachte, chaotische en eigenwijze karakter van de handelingen van de Salvadoraanse bende bevestigen. De Raad merkt op dat verzoekster met haar argumentatie in het verzoekschrift op generlei wijze concrete argumenten aanbrengt om voormelde vaststellingen en overwegingen te weerleggen waaruit blijkt dat de door haar geschetste *modus operandi* van de bendeleden niet aannemelijk is. De commissaris-generaal steunt zich op een objectieve bron om tot zijn conclusie te komen (COI Focus El Salvador: "*Beschrijving van het afpersingsproces*", 30 april 2021, update, adm. dossier, map met landeninformatie, stuk 7). Er kan van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de bende 18 wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepaste tijde ten uitvoer trachten te leggen. Verzoeksters verklaringen dat zij tot drie maal toe een betalingstermijn zou hebben kunnen missen zonder dat hierop daadwerkelijk actie werd genomen in weerwil van de geuite dreigementen, is dan ook niet met het voorgaande te rijmen.

Verzoekster brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoekster. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.4.4.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt pertinent: "*Verder is het merkwaardig dat uw familie niet op de hoogte is van de problemen die u heeft met de bendeleden (CGVS, p. 29). U zou uw moeder niks gezegd hebben omdat u haar nooit iets vertelde en u denkt dat het haar niet zal interesseren (CGVS, p. 29, 30). Uw vader vertelde u niks opdat hij zich geen zorgen zou maken (CGVS, p. 29). Naast het feit dat dit opmerkelijk is kan u hier ook niet worden gevolgd. Uw moeder is u immers komen helpen zodat u het land kon verlaten. Ze kwam een dag voor uw vertrek uw koffers ophalen en nam uw dochter mee om voor haar te zorgen (CGVS, p. 16, CGVS M.(...), p. 14). U zou ook nadrukkelijk aan uw moeder gezegd hebben dat uw dochter niet buiten mocht komen en niet naar school mocht gaan (CGVS, p. 16). Dat uw moeder dan niet op de hoogte zou zijn van uw problemen of zich geen vragen hierover zou stellen mag verbazen, te meer zij als uw familielid ook een risico zou kunnen lopen op problemen met de bende. Ook uw vriendin M.(...) zou niemand van haar familie op de hoogte gebracht hebben om hen niet ongerust te maken (CGVS M.(...), p. 23). Evenmin hebben jullie de politie op de hoogte gebracht of een klacht ingediend tegen de bendeleden (CGVS, p. 29, CGVS M.(...), p. 23). Volgens M.(...) is de politie corrupt en werd er op de televisie gezegd dat de bendeleden soms een band hebben met de politie (CGVS M.(...), p. 23). Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat de bescherming door de autoriteiten niet altijd toereikend is kan wel verwacht worden dat u minstens een poging doet om bescherming te zoeken in uw eigen land.*"

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij geen goede relatie heeft met haar moeder en haar moeder haar geen vragen stelde over de reden van haar vertrek, alsook dat zij haar vader niet op de hoogte bracht omdat hij ziek was en zij hem de zorg wou besparen, beperkt zij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. De Raad merkt bovendien op dat uit verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat zij wel degelijk een zekere band had met haar moeder, die haar heeft geholpen om haar vertrek uit het land voor te bereiden en die bovendien nog steeds voor één van verzoeksters dochters zou zorgen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). In dit verband acht de Raad het allerminst plausibel dat verzoekster niet de daadwerkelijke reden voor haar vertrek zou hebben toegelicht aan haar moeder. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekster haar kind voor (verder) gevaar zou willen behoeden en haar moeder – die de zorg voor haar dochter op zich neemt in El Salvador – zou waarschuwen in verband met de bedreigingen vanwege de bende 18 opdat zij de nodige voorzorgsmaatregelen zou nemen. Het enkele feit dat verzoekster zou hebben verklaard dat haar dochter niet buiten mocht komen en niet naar school mocht gaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16), kan in dit licht niet volstaan. Verzoeksters gedrag stemt aldus niet overeen met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die verzoekster beweert te hebben ontvangen van de bende 18.

Verzoekster brengt bovendien geen enkel concreet argument bij om de vaststelling dat zij de politie niet heeft ingelicht en/of een klacht heeft ingediend tegen de benedeleden, te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.4.5. Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband nog terecht op als volgt: *“Ook met betrekking tot uw vertrek kunnen er enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan worden. Zo verklaarde M.(...) dat jullie vanaf het eerste moment dat u benaderd werd door de benedeleden (CGVS M.(...), p. 13), begin november 2018, eraan dachten om het land te verlaten. Echter zouden jullie pas 8 maanden later effectief vertrekken, op 4 juli 2019. Hoewel jullie er vanaf het begin al aan dachten, beginnen jullie pas in maart 2019 te onderzoeken wat jullie mogelijkheden zijn om naar het buitenland te vertrekken. Jullie doen opzoekingen op het internet en komen zo te weten dat men in België internationale bescherming kan krijgen. Jullie zoeken verder en vinden een reisagentschap dat een voordelig pakket aanbiedt. Jullie boeken een reis in maart om dan pas in juli, 4 maanden later, te vliegen. Echter, indien u daadwerkelijk in nood verkeerde en vreesde dat uw leven in gevaar was kan men aannemen dat jullie sneller zouden (proberen te) vertrekken. Dat dergelijke reis duur is en het goedkoper is om in de zomer te reizen kan niet als verschuiving gezien worden (CGVS, p. 30; CGVS M.(...), p. 13, 22). Van iemand die internationale bescherming inroept kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij de nodige maatregelen neemt om zichzelf te beschermen tegen haar vermeende vervolgers, dan wel dat zij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS, p. 30). U kwam via legale weg naar Europa. U vloog van El Salvador naar Spanje waar u vervolgens 5 dagen heeft gebleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 30). U gevraagd waarom u naliet in Spanje internationale bescherming te vragen stelt u dat Spanje populair is onder El Salvadoranen en België niet (CGVS, p. 30, CGVS M.(...), p. 24). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde, in casu Spanje, en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”*

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat het vertrek uit haar land van herkomst een *“considerabele organisatie”* vroeg, vooral omdat twee minderjarige dochters werden meegenomen en er een *“considerabel bedrag geld”* nodig was. Zij meent dat 8 maanden dan ook geenszins buitensporig is en bovendien gerekend moet worden vanaf november 2018 tot maart 2019 aangezien zij toen haar vliegtuigtickets aankocht en de termijn om dan een vlucht te verkrijgen niet tegen haar kan worden gebruikt. Deze argumentatie in het verzoekschrift kan echter allerm minst overtuigen. Er dient immers te worden herhaald dat uit verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat zij op eenvoudige wijze een lening kon verkrijgen bij de bank waar zij werkte (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 27) zodat niet kan worden ingezien waarom zij deze lening niet eerder kon verkrijgen en op die manier een vroegere vlucht kon inboeken. Er kan immers met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat van iemand die internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze de nodige maatregelen neemt om zichzelf te beschermen tegen de vermeende vervolging, dan wel dat zij zo spoedig mogelijk het land tracht te verlaten, *quod non in casu*. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, verzoekster niet vergezeld werd door twee minderjarige kinderen, maar één minderjarige dochter vermits R. R. K. A. bij verzoeksters moeder in El Salvador verblijft (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16 en ‘verklaring DVZ’, vraag 16).

Voor het overige voert verzoekster geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.4.6. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog benadrukt dat de aanwezigheid van twee verschillende personen impliceert dat er een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen plaatsvindt en eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop iets werd beleefd dan ook niet meteen als tegenstrijdigheden moeten worden beschouwd, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geenszins is gestoeld op tegenstrijdigheden tussen verzoekster en haar partner M., zodat dit verweer ter zake niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.4.4.7. Gelet op het voorgaande kan worden besloten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de

zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omwille van de voorgehouden bendegerelateerde problemen.

2.3.4.5. Seksuele geaardheid

2.3.4.5.1. Verzoekster verklaart bij terugkeer naar El Salvador problemen te vrezen omwille van haar relatie met M. en haar biseksuele geaardheid.

2.3.4.5.2. *In casu* wordt verzoeksters biseksuele geaardheid niet in twijfel getrokken.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster het feit dat zij behoort tot de LGBTIQ-gemeenschap niet verbindt aan de door haar vermeende problemen met de bende 18. Hoger bleek immers dat zij haar problemen met de bende 18 – nog daargelaten de vaststelling dat deze problematiek ongeloofwaardig is – koppelt aan haar werkzaamheden bij de bank (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14 en *supra* punt 2.3.4.4.).

2.3.4.5.3. Uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie' en verzoekschrift) blijkt dat El Salvador, wat betreft wetten en beleid, de meeste Centraal-Amerikaanse naties overstijgt in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTIQ-gemeenschap. Zo zijn homoseksuele handelingen niet strafbaar in El Salvador en is er evenmin sprake van gerechtelijke en/of politionele strafvervolging van leden van de LGBTIQ-gemeenschap louter omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. El Salvador heeft verschillende mensenrechtenverdragen ondertekend en is het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Wat betreft het recht op non-discriminatie worden leden van de LGBTIQ-gemeenschap tegen discriminatie beschermd op grond van een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door een aantal bepalingen van het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010, doch deze bescherming kent haar beperkingen. In 2015 werd een wet tegen haatmisdrijven aangenomen waardoor het mogelijk is om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen.

Leden van de LGBTIQ-gemeenschap kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Zo blijkt uit de voorliggende informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador een *pride parade* wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. In 2018 namen meer dan twaalfduizend mensen deel aan de *Gay Pride* in de hoofdstad van El Salvador en aan de verschillende activiteiten die werden georganiseerd door de Nationale LGBTI-federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de *Gay Pride* getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Dit neemt niet weg dat er in de Salvadoraanse samenleving in de praktijk nog steeds sprake is van een grote mate van machismo, homofobie, transfobie, discriminatie en geweld tegen LGBTIQ-personen. LGBTIQ-personen worden disproportioneel geraakt worden door het wijdverspreid geweld. Zowel de eigen families, als bendes als politieagenten maken zich schuldig aan geweld tegen seksuele minderheden, waarbij transgenders en in het bijzonder transvrouwen een bijzonder risico op geweld lopen. Dit geweld kan verschillende vormen aannemen zoals moord, foltering, seksueel geweld en afpersing. Er wordt een stijgende trend van geweldsdelicten waargenomen. LGTBQI-personen in El Salvador blijven verder kwetsbaar voor wijdverspreide discriminatie.

Van de mogelijkheid om haatmisdrijven op basis van genderidentiteit en seksuele geaardheid te vervolgen, werd tot nog toe nauwelijks toepassing gemaakt. Gebrek aan middelen, expertise en training van het openbaar ministerie om haatmisdrijven degelijk te onderzoeken en te vervolgen wordt in de landeninformatie aangehaald als belangrijke redenen voor het niet toepassen van de verzwaarde straffen voor haatmisdrijven. Op 28 juli 2020 werden drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTIQ-gemeenschap in El Salvador daar het een patroon van straffeloosheid doorbreekt (administratief dossier, map 'Landeninformatie', El Faro, *Camila, the First Transgender Victim to Find Justice in 25 Years*, María Luz Nóchez, 2 oktober 2020).

In de praktijk blijken de inspanningen om leden van de LGBTQI-gemeenschap te beschermen veelal inadequaaf. Hoewel er initiatief wordt genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren, stelde de ombudsman voor de verdediging van mensenrechten in een rapport van 2019 vast dat politie en parket falen in het onderzoeken en vervolgen van haatmisdrijven. Verder zouden volgens activisten initiatieven die onder vorige regeringen werden opgestart om LGBTQI-inclusie te promoten, heden niet meer worden uitgevoerd of slechts in minimale vorm, zoals de verschillende sensibiliseringstrainingen voor politieagenten. Zo werd de telefonische hulplijn voor LGBTQI-personen om hen bij te staan in situaties van haat en discriminatie stopgezet nadat het Secretariaat voor Sociale inclusie werd gesloten. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, besluit de Raad verder dat slachtoffers van homofoob geweld en discriminatie zich weliswaar kunnen wenden tot de Salvadoraanse overheden om bescherming te vragen maar dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft doeltreffende beschermingsmechanismen en dit gelet op de homofobie, de discriminatie en het geweld waaraan ook de Salvadoraanse overheden zich ten aanzien van LGBTQI-personen schuldig maken.

Hieruit volgt dat de situatie van seksuele minderheden in El Salvador problematisch kan zijn en dat LGBTQI-personen er worden geconfronteerd met homofobie, discriminatie en homofoob geweld. Het voorgaande wordt tevens bevestigd in de richtlijnen van UNHCR waarin LGBTQI-personen worden aangemerkt als personen met een potentieel risicoprofiel (UNHCR, *Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016, p. 38-39).

Evenwel kan uit de landeninformatie, in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift betoogt, niet blijken dat de discriminatie en het geweld tegen LGBTQI-personen dermate systematisch en hoog zijn dat elke LGBTQI-persoon in El Salvador louter omwille van zijn, haar of hun seksuele geaardheid of genderidentiteit vervolging of ernstige schade riskeert. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft dan ook noodzakelijk. Dit volgt ook duidelijk uit de richtlijnen van UNHCR waarin wordt beklemtoond dat LGBTQI-personen, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omwille van het behoren tot een sociale groep (*“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds.”*, UNHCR, *Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016, p. 38-39; COI Focus, *“El Salvador: Situation Sécurotaire”* van 12 oktober 2020, p. 21-22).

Hoewel het voorgaande de Raad verder doet besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTQI-personen uit El Salvador met grote voorzichtigheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade, neemt dit niet weg dat het enkele feit biseksueel te zijn in El Salvador op zich niet volstaat om *a priori* te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in hoofde van de betrokkene en dat het risico voor verzoekster aldus *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van haar biseksuele geaardheid, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTQI-personen in El Salvador en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met bendegeweld of politiegeweld bij terugkeer en met het gegeven dat er in El Salvador, ondanks een wettelijk kader, geen garantie is op een daadwerkelijke bescherming hertegen door de Salvadoraanse overheden.

2.3.4.5.4. Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift opmerkt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij haar lesbische geaardheid verbergt of zich terughoudend opstelt in de uiting van haar geaardheid om (verdere) problemen in haar land van herkomst te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76). Evenwel blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat verzoekster haar seksuele geaardheid in El Salvador verborgen hield maar blijkt eerder dat zij in zekere mate haar geaardheid openlijk beleefde en dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het

Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omwille van haar homoseksuele geaardheid. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt:

“Hoewel u verklaart dat personen van de LGBTI gemeenschap in El Salvador het risico lopen door hun familie aan de kant gezet te worden of hun werk te verliezen (CGVS, p. 23) dient te worden opgemerkt dat u zelf nooit dergelijke zaken heeft ervaren. U bent een 36-jarige vrouw die gestudeerd heeft (CGVS, p. 8, 9) en zonder al te veel problemen heeft kunnen werken in verschillende sectoren (CGVS, p. 9, 10). U slaagde erin een zelfstandig leven op te bouwen als ongehuwde moeder van twee dochters. Daarnaast verklaart u zelf nooit eerder enig probleem ondervonden te hebben omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 18). Zelf kende u geen problemen of ondervond u geen vormen van discriminatie (CGVS, p. 23). U stelt wel dat u door uw biseksualiteit steeds moet opletten wat u doet. Hoewel u niet aan mensen vertelde dat u biseksueel was, blijkt uit uw verklaringen dat u toch een relatief normaal leven kon leiden in El Salvador. U ging bijvoorbeeld met uw partner M.(...) soms iets uit drinken (CGVS, p. 17, 20), naar de cinema (CGVS, p. 20), of naar discotheken, al dan niet in gaybars (CGVS, p. 17, 19, 21, 23) waar jullie openlijk konden samen zijn (CGVS, p. 25), u ging ook naar hotels en ontmoetingsplaatsen (CGVS, p. 17, 20), kortom u vertoonde zich dus regelmatig in het openbaar. U had veel ‘gay’ vrienden (CGVS, p. 19, 21) en bracht zelf ‘gay’ vrienden mee naar huis (CGVS, p. 24), zonder dat dit voor problemen zorgde. Hieruit kan worden afgeleid dat u kon deelnemen aan het gewone openbare leven in El Salvador.

Waar u stelt dat niemand van uw familie, collega’s, burens of andere personen op de hoogte waren van het feit dat u als koppel samenwoonde met uw vriendin M.(...) kan u echter niet gevolgd worden. M.(...) kwam in oktober 2018 bij u inwonen en u deelde uw slaapkamer en bed met haar (CGVS, p. 22). U verklaart dat u de buitenwereld vertelde dat u een kamer aan haar verhuurde en dat dit ook werd aangenomen (CGVS, p. 22, 24; CGVS M.(...), p. 16, 17). Echter woonden ook uw twee jonge dochters bij u in. Volgens u praten uw dochters niet over zulke persoonlijke zaken met anderen en hoefde u hen zelfs niet te zeggen dat ze aan niemand mochten vertellen dat jullie in hetzelfde bed sliepen (CGVS, p. 24). U legde uw dochters uit dat u met M.(...) in een bed sliep zoals zij ook in een bed sliepen, en dat volstond. Dit is echter weinig aannemelijk. Jonge kinderen hebben immers de neiging om onbewust zaken te vertellen aan derden, dat u er dan zomaar vanuit gaat dat uw dochters nergens, en al zeker niet bij hun grootmoeder, zouden vertellen dat u in hetzelfde bed slaapt als M.(...) kan dan ook niet worden aangenomen. Daarnaast gingen jullie altijd samen naar het werk en deden jullie alles samen, aldus zagen veel mensen jullie ook vaak samen, wat toch eerder op een nauwe band wijst. Verder haalt u zelf aan dat een overbuurvrouw van u een vriendin is van uw moeder (CGVS, p. 24). Deze overbuurvrouw vertelde ook aan uw moeder wat ze over de situatie dacht, namelijk dat er veel vrouwen bij u langskwamen en deze tot de LGBTI-gemeenschap behoorden (CGVS, p. 24). Dit doet vermoeden dat er wel degelijk mensen uit uw omgeving op de hoogte waren van de aard van uw relatie met M.(...), en van uw biseksuele geaardheid, ook al verklaart u het tegendeel.

Uit bovenstaande blijkt dat u uw seksuele geaardheid in El Salvador niet volledig verborgen hield en in een zekere mate openlijk beleefde. Ook het enkele feit dat u zich discreet opstelde en rekening hield met familiale en sociale gevoeligheden in El Salvador, is niet zwaarwichtig genoeg om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen spreken. Uit het geheel van wat voorafgaat, besluit het CGVS dat u uw seksualiteit in El Salvador met een zekere mate van vrijheid kon beleven. Daarnaast benadrukt het Commissariaat-generaal eveneens dat u in de loop der jaren verschillende seksuele relaties en contacten hebt gehad, met mannen en vrouwen (CGVS, p. 20, 25). Hieruit blijkt dat u wel degelijk een leven kon uitbouwen als biseksueel persoon.

Wanneer u wordt gevraagd wat er zou gebeuren mochten er (meerdere) personen op de hoogte raken van uw biseksuele geaardheid zegt u dat u vreest dat uw ouders het niet leuk zullen vinden (CGVS, p. 19, 23). Uw moeder zegt immers vaak dat ‘gay’ mensen ongeluk brengen en zou u mogelijk slaan (CGVS, p. 23, 24), en uw vader zou zeggen dat hij u niet goed opgevoed heeft maar wel met u blijven praten (CGVS, p. 24). Aan uw zus T.(...) vertelde u over uw ‘gay’vrienden en ze stond hier niet bijster positief tegenover, maar ze blijft wel contact met u hebben (CGVS, p. 25). Echter volstaat dit niet om te besluiten dat u zou verstoten worden door uw familie of dat ze niks meer met u te maken zouden willen hebben. Mochten ze op uw werk bij de bank te weten komen dat u niet alleen op mannen maar ook op vrouwen valt, denkt u dat men zou beginnen roddelen (CGVS, p. 25). Hoewel het CGVS aanneemt dat dit niet aangenaam is, is dit niet van die aard dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw werk en El Salvador. Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet in El Salvador zou kunnen wonen mocht het algemeen geweten zijn dat u biseksueel bent vreest u voornamelijk de blikken van de mensen, waarbij u zich niet op uw gemak zou voelen (CGVS, p. 25) en waardoor u zich zou verbergen omdat mensen er niet open minded zijn (CGVS, p. 26). U vreest dat ze u zouden nastaren mocht u hand in hand op straat lopen (CGVS, p. 25). Hoewel laakbaar en verwerpelijk, zijn dit geen feiten die als voldoende ernstig en zwaarwichtig bevonden worden dat ze gelijkgesteld kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw seksuele oriëntatie niet de reden was voor uw vertrek uit El Salvador (zie infra.). U verliet El Salvador omwille van problemen met een bende die jullie afperste. Deze vaststelling wordt verder ondersteund door het feit dat u bij aankomst in België en op de Dienst Vreemdelingenzaken deze vrees als biseksueel persoon niet aanhaalt als motief voor uw verzoek om internationale bescherming (zie verklaring DVZ, CGVS, p. 3). U stelt bij confrontatie door het CGVS dat u dacht dat dit vanzelfsprekend zou aangenomen worden omdat u samen met uw vriendin M.(...) een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 31). U kan hier echter niet worden gevolgd. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient kan worden verwacht dat deze persoon zelf alle redenen aanhaalt waarop deze zijn vrees voor vervolging of ernstige schade baseert. Het komt u toe uw individuele omstandigheden en uw vrees aannemelijk te maken. Het is niet aan de asiinstanties om veronderstellingen te doen m.b.t. iemand zijn vrees. Bovendien verwees u, toen er u op het CGVS gevraagd werd wat u juist vreesde zonder al uw volledige asielrelaas uit te doeken te doen, ook niet naar uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 14), noch verwees u op het einde van het persoonlijk onderhoud, toen u nogmaals werd gevraagd wat u vreesde bij een terugkeer naar uw seksuele oriëntatie als motief voor een gegronde vrees (CGVS, p. 31). Dit getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde omwille van uw seksuele oriëntatie. Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd omwille van uw seksuele oriëntatie in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal, dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele oriëntatie in El Salvador persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.”

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij haar geaardheid niet heeft aangekondigd in familiale kring en dat het feit dat zij nog geen persoonlijke incidenten heeft ervaren, toe te schrijven is aan het feit dat zij bijzonder oplettend is en haar seksualiteit verborgen houdt. Verzoekster meent ook dat uit de bewoordingen van de verwerende partij volgt dat niet betwist wordt dat haar seksuele vrijheid ernstig wordt beperkt. De Raad stelt vast dat verzoekster met dit betoog in wezen niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij aldus niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. Verzoekster brengt met deze argumentatie immers geen argumenten bij om de vaststelling te weerleggen dat de door haar aangehaalde (toekomstige) problemen onvoldoende zwaarwichtig zouden zijn om aan te tonen dat zij omwille van haar seksuele oriëntatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou lopen, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog beargumenteert dat zij in het verleden onder andere in een *gay-bar* heeft gewerkt en daardoor inderdaad niet haar werk verloor omwille van haar seksualiteit, dient te worden opgemerkt dat uit haar verklaringen geenszins blijkt dat zij in een bar zou hebben gewerkt. Daarentegen verklaart verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij achtereenvolgens in een winkel met babykleding werkte, promotie deed voor producten voor bedrijven, in de publiciteit werkte, voor een busmaatschappij werkte en de laatste twee jaar voor haar vertrek als administratief assistente in een bank werkte (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 12 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Uit haar verklaringen tijdens de administratieve procedure blijkt bijgevolg dat zij zonder al te veel problemen verschillende beroepen kon uitoefenen in El Salvador (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-10).

Aangaande de vaststelling dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van haar problemen omwille van haar biseksualiteit, merkt verzoekster in het verzoekschrift op dat de omstandigheden van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zodanig zijn dat dit geen confidentieel en vertrouwensklimaat creëert om delicate onderwerpen aan te snijden. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke

elementen uit haar asielrelaas zou hebben vermeld, *quod non*. Wat betreft het gegeven dat er geen confidentieel of “vertrouwensklimaat” zou bestaan op de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te worden benadrukt dat het verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en vrees kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het vluchtrelaas te vergoelijken. Het enkele gegeven dat verzoekster zich op de DVZ-diensten in gezelschap van haar partner M. bevond en zij haar heeft vernoemd als niet-geregistreerde partner (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 15b), kan in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift betoogt, niet volstaan als voldoende uiting van haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar relatie met M. en/of haar biseksuele geaardheid. Het komt immers aan verzoekster toe om, in het kader van de samenwerkingsplicht, alle relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas op coherente wijze toe te lichten.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat er geen enkele garantie bestaat over de juistheid van de gegevens die genoteerd worden tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat zij correcties wilde toevoegen en dit niet als “fout” tegen haar mag worden gebruikt. Bovendien was er op de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig, maar enkel de *protection officer* die zelf een beetje Spaans sprak. Inzake de aangevoerde problemen met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat uit de notities van het interview op geen enkele wijze valt af te leiden dat er zich daadwerkelijk problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan, dat integendeel verzoekster haar relaas heeft uiteengezet en dat haar aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog iets wenste toe te voegen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag haar werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, ‘vragenlijst’ en ‘verklaring DVZ’ d.d. 16 januari 2020) en dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed gegaan is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Hoewel verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat zij twee zaken wil toevoegen, verklaart zij dat zij deze elementen zelf niet ter sprake bracht tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (*ibid.*: “*Ja, alleen waren er twee dingen die ik niet vermeld hebben [sic]*”). Uit niets blijkt derhalve dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Voorts dient erop gewezen dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 verhindert immers niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* in het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische tolkproblemen op te werpen.

2.3.4.5.5. In zoverre verzoekster nog verwijst naar en citeert uit artikels en rapporten (verzoekschrift, p. 12-16) en besluit dat hieruit blijkt dat de LGBT-gemeenschap wordt gediscrimineerd en degene die nog geen persoonlijke incidenten hebben beleefd geluk hebben, doch een voldoende groot risico lopen om het voordeel van internationale bescherming te moeten krijgen, dient te worden benadrukt dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat daden van vervolging ofwel a) zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel moeten zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip “*ernstige schade*” in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de

Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoekster in haar land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen tijdens de administratieve procedure geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van LGBTIQ-personen in El Salvador waaruit blijkt dat bendes, de autoriteiten, de bevolking en soms ook familieleden geweld plegen tegenover LGBTIQ-personen volstaat niet vermits uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTIQI-persoon in El Salvador louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd (*supra* punt 2.3.4.5.3.). Verzoekster moet haar vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie is daarvoor niet afdoende. Verzoekster haalt in dit verband geen enkel concreet, actueel of voldoende zwaarwichtig persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar geaardheid, noch toont zij aan dat de situatie in El Salvador voor haar als lesbische vrouw ondraaglijk zou zijn.

2.3.4.5.6. Gelet op het voorgaande en rekening houdend met verzoeksters individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van LGBTIQ-personen in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar geaardheid concreet aannemelijk weet te maken, net zomin als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een nader onderzoek naar de mogelijkheden tot overheidsbescherming dringt zich dan ook niet op.

2.3.4.6. Risico's bij terugkeer

Verzoekster betoogt nog dat zij zich identificeert "*als toebehorende tot volgende sociale groepen:*

- *die van lid van de LGBT-gemeenschap*
- *die van een kleine handelaar (bankbediende) die renta betaalt (b)*
- *die van vrouw (a)*
- *die van de personen die zich verzetten tegen de eisen van een criminele bende (door geen gevolg te geven aan hun bedreigingen om samen te werken) en zo een politieke overtuiging uiten (c)"*

Verzoekster citeert vervolgens uit diverse rapporten en artikelen (verzoekschrift, p. 11-19) met betrekking tot deze profielen. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat het feit dat zij een tijdlang in België (Europa) verbleef en een asielaanvraag in verband met prominente bendes in El Salvador heeft afgelegd reeds een reden tot vervolging inhoudt in geval van gedwongen terugkeer. In dit verband merkt zij op dat uit verschillende rapporten blijkt dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming, een risico lopen voor hun leven.

De Raad merkt vooreerst op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder

bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier echter niet in.

Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij problemen kende met de bende 18 nadat deze haar in een uniform van een bank zouden hebben gezien. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met de bende 18 in verband met het betalen van *renta*, kan zij evenmin dienstig verwijzen naar het profiel van persoon die zich "*verzet tegen de autoriteit van de bendes*" omwille van deze ongelofwaardig geachte problemen.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met de bendeleden van bende 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Voorts wijst de Raad erop dat hoger in punt 2.3.4.5. reeds is komen vast te staan dat verzoekster, het geheel van haar omstandigheden in acht genomen, niet aantoonde zich als LGBTIQ-persoon in een bijzonder kwetsbare situatie te bevinden. Verzoekster haalde immers geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid diende te vrezen voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar geaardheid. Er blijkt niet dat zij, die reeds sinds 2017 een relatie had met M., door de bende werd gevisieerd omwille van haar geaardheid en verder ondervond zij in de familiale en tewerkstellingscontext geen problemen omwille van haar geaardheid.

In zoverre verzoekster nog beargumenteert dat zij een risicoprofiel bekleedt door haar "*simpele vrouw-zijn*" en zo kwetsbaarder is in de huidige context van El Salvador, dient te worden opgemerkt dat uit de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie' en verzoekschrift, p. 11-12) blijkt dat discriminatie en geweld tegen (jonge) vrouwen en meisjes veelvuldig voorkomt in El Salvador en hen op een andere wijze raakt dan mannen. Verzoekster heeft echter *in concreto* geen elementen in dit verband aangehaald. De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Verzoekster slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd gevisieerd omwille van haar vrouw zijn.

Daarnaast herhaalt de Raad dat verzoekster geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aanhaalt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid diende te vrezen voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar geaardheid en zij zich voor het overige in het verzoekschrift beperkt tot het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon en die zij op generlei wijze concretiseert.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde rapport "*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van 5 februari 2020 van Human Rights Watch dient bovendien te worden opgemerkt dat dit rapport in het bijzonder gaat over personen die terugkeren van de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer een verleden als bendelid. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, allerminst aan dat zij behoort tot specifieke groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.7. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds. Er wordt niet betwist dat de bendes wel degelijk als actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen

doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat – en dit in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gestoeld. Verzoekster toont hiermee allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoekster in dit verband nog verwijst naar het arrest nr. 243 676 van 5 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit voormeld arrest geenszins volgt dat het bendegeweld een zodanig niveau bereikt dat “*iedereen er slachtoffer van kan zijn*”.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Gelet op het voorgaande is het betoog van verzoekster dat bescherming zoeken bij de lokale autoriteiten geen optie is, waartoe zij citeert uit diverse artikelen en rapporten (verzoekschrift, p. 26-27) niet relevant.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET